

Десета глава ДЖАБОЛОТО

Наближаваше пет и половина и затова Киро трескаво се приготвяваше. Чудеше се как по-екстравагантно да се облече и беше разхвърлял целия гардероб. Най-накрая успя да се хареса и натъпка дрехите си обратно по местата им. След това среса косата над ушите си, разтърси главата си и направи няколко модерни танцови движения пред огледалото.

- Довечера ще танцуваме рок – си каза той. – Ех, че кеф!

Точно в шест часа звънецът се чу и Киро, летящ в небесата от щастие, изскочи в коридора и отвори входната врата. Навън стоеше Мерито с оклюмала физиономия.

- Какво е станало? – на Киро веднага му направи впечатление посърналото лице на Мариана.

- Провал.

- Какъв провал?

- Ей такъв.

- Ама кажи ми по-ясно.

- Какво ще ти разправам! Провал. Провал! Разбра ли? Провал!

- Нищо не съм разбрал.

- Кретен!

- Е-е! Не обиждай, де!

- Класната знае всичко. Сега разбра ли?

- За джаболото ли?

- Ама аз ти казах, че си кретен!

- Тогава за какво?

- За медицинските бележки!

- Леле! Ами сега?
 - Май се паникьоса? А?
 - Какво съм се паникьосал! Глупости! Не виждаш ли себе си, ами за мен говориш? Ще ни изключат, и толкова.
 - То да е само толкова. Трябва след това да бачкаме и да учим вечерно.
 - Ще бачкаме и да учим вечерно, щом се наложи.
 - Глупак!
 - Ти май обиждаш?!
 - Хайде да вървим. Ще се повеселим и ще забравим.
 - И аз съм на това мнение. Ама кой ли ни е издал?
 - Не зная, но предполагам, че никой.
 - Как така никой?
 - Ей така. Открадват печата от поликлиниката и класната тръгва да проверява всички съмнителни бележки и загарява как стои работата.
 - А кой е откраднал печата?
 - Някой идиот.
- Докато стигнаха до Джонсъна, не си казаха повече нито дума.. И двамата не знаеха вече какво да правят. Но щом се заизкачваха по стъпалата към Симови, те чуха звъците на “Дийп пърпъл” и се въодушевиха.
- “Инту дъ файър”! – извика Мерито.
 - Ех, че кеф! – каза редовното си възклицание Киро. На вратата ги посрещна Симо.
 - Хайде де, много се забавихте! – извика той.
 - Ти пък! – отвърна му Мерито.
 - Жаклината, Кенеди, Джесито и Никсъна са отдавна тука.
 - Олрайт! Ще се повеселим! – засмя се Мерито и вмъкна Киро през вратата. Вътре, в гостната, под такта на

музиката, се изменяше цвета на светлината. Киро се стъписа.

- Охо! Цветомузика! – възкликна той.

- Да, моето момче – отвърна Никсъна, който приличаше на хипи. – Мери – продължи той, – запознай ме с твоето гардже.

- Какво гардже бе, глупчо! Гадже – поправи го Джесито, чиято рокля беше с голямо деколте отзад, достигащо до кръста.

- Той май наистина ми прилича на гардже – засмя се Жаклината, която имаше прическа ала Анджеला Дейвис.

- Ами ти на какво приличаш, ма! – разсърди се Киро.

- Охо! Мери, твоето аверче нещо се разлюти! – извика Джонсъна.

- Нищо, ще го усмирим – каза Никсъна. – Я пусни Алис Купър.

- Окей.

Киро почувства, че музиката започна да му действа и докато се усети, започна да се кълчи на средата на стаята.

- Добре! – изкрещя Жаклината.

След няколко песни започнаха да изпадат в екстаз.

- Хайде да пийнем по нещо – провикна се Никсъна.

- Моля, уиски! – изкрещя Мерито.

- Драй джин! – изрева Киро.

- Ром! – изпищя Жаклината.

- Коняк! – задъхано извика Джесито и седна на пода.

Симо донесе от всичко по бутилка и сипа на всеки каквото желаше. След това пусна записите на “Лед Цепелин”.

Киро беше изпаднал в екстаз. Мерито се гърчеше пред него като че ли в агония. Джесито пищеше, коленичила в средата и се тресеше.

- Стриптиз! – изкрещя Никсъна.

- Стриптиз! – подеха и останалите.

Пръв започна да хвърля дрехите си Никсъна. Той остана съвсем гол. Мерито крещеше и не искаше, но Киро, който беше понаправил главата от джина, се беше хванал здраво за роклята ѝ я дърпаше.

Джесито започна под такта на музиката да смъква дрехите и постепенно да се изправя, докато остана съвсем гола. Тя се доближи до Никсъна и сплете с него вдигнатите си ръце.

Жаклината крещеше и разхвърляше на всички страни дрехите си. Симо не беше назад. Той остана гол и започна със страст да прегръща Жаклината.

Само Мерито не искаше и крещеше адски, защото Киро постоянно я дърпаше за роклята. Джонсъна и Никсъна също я задърпаха и, след като тя не се съгласяваше пак, я събориха на пода и започнаха насила да я събличат. Тя се дереше от кръсъци, но Киро ѝ биеше шамари и ѝ затискаше устата. Виеше се в ръцете им като змия. Но най-накрая се успокои и се предаде. Съблякоха я и Киро, който също беше вече гол, легна отгоре ѝ. Ала веднага скочи и изкрещя, като сочеше към Мерито.

А тя бавно се изправи, като в ръцете ѝ блесна кухненския нож. Как беше попаднал в нея, на Киро не му остана време да мисли за това.

- Ще те убия като куче! – изкрещя Мерито.

- Ама, чакай де! – уплаши се още повече Киро.

- Ей, Джонсън, хвани я, ще направи някоя глупост тази... – не се доизказа Жаклината, защото Мерито изкрещя и се хвърли с ножа върху Киро. Но за щастие той, отстъпвайки назад, се спъна в една табуретка и падна по гръб. Мерито заплете краката си и, като се просна на пода, изпусна

ножа. Джесито го ритна и така предотврати един нещастен случай, който можеше да спре завинаги техните оргии.

Мерито се изправи, ритна падналия , примиращ от страх Киро, и започна трескаво да се облича. Никой не й попречи. Когато стана готова, тя каза:

- Киро, обличай се!

- Не искам.

- Обличай се, защото...

- Ей сега.

Киро се изправи. Олюляваше се страшно. Беше пиан и едва се крепеше на краката си.

- Хайде, по-бързо – извика Мерито, – по-бързо, защото ще те вземат дяволите!

-Ама вие да не би да си тръгвате? – запита плахо Джесито.

- Тръгваме си – отсече Мерито и я погледна на кръв.

- Окей! – извика Никсъна. – Тяхна си работа.

- Хайде, по-бързо! – Мерито продължи да подканя Киро.

- Ей сега! Готов съм.

- Гуд бай! – извика Симо Джонсъна.

- Вървете по дяволите! Изкрещя Мерито и задърпа Киро надолу по стъпалата.

- Я виж ти! Обноски! – закикоти се Жаклината.

- Такива морални момичета не са за нашата компания – извика Джесито.

- Окей! – възкликна Никсъна и смени ролката на магнетофона.

А в същото време Мерито мъкнеше пияния Киро по улицата и проклинаше нещастията, които я бяха сполетели.